

Atej je prinesel velik krožnik ter ga postavil ná okno, da se je s postelje videl prav dobro.

»Tako, zdaj bo prav. Ti pa, Božidarček, se prekrizaj in zaspil«

In res je kmalu potem Božidarček zatisnil oči. Zraven postelje je bedel njegov atej ter molil. A čudno se mu je videlo, da se Božidarček tako dolgo ne prebudi. Doslej je še vsak večer zatisnil oči le za hipec in že jih je zopet odprl. Nocoj pa je spal, trdno spal. In njegovemu atejju se je celo videlo, da diha veliko lažje, veliko enakomernejše.

Žarek upanja se je prikradel v njegovo srce, prav kakor se prikrade prvi solnčni žarek po nevihti na temno poljano . . .

Šele proti jutru je Božidarček najprej zakrilil z rokami po zraku kakor bi se hotel pretegniti, a takoj nato je odprl oči. Takoj mu je pogled splaval proti oknu. Dvignil se je kvišku, da bi bolje videl ter je strmel na krožnik.

In glej, tam na dnu krožnika se je ščepirila široka pisalna mapa, na nji je bil svinčnik, nožek, puška, škatljica peres, a okolo in okolo so se kopičili orehi ter blestela kakor zlato rumena jabolka.

»Ah, ah, vse mi je prinesel, prav vse«, je viknil Božidarček ter hotel vstati. Okolo usten mu je zopet krožil vesel smeh, in lica so mu rdela veselja.

Toda atejeva roka ga je rahlo potlačila zopet na postelj ter ga odela. Moral je potrpeti.

Ko se je zdanilo, je prišel vnovič zdravnik ter pregledal Božidarčka. Izraz na njegovem obrazu ni bil več tako temen, in Božidarčkovemu očetu, ki ga je ves čas opazoval, je bilo, kakor bi mu kdo vlival hladilnega olja v skeleče rane.

Zdravnik je potem zagledal Miklavževe darove. Nasmejale se je prijazno, se obrnil k Božidarčku ter izpregovoril: »Vidiš, dragi moj prijateljček! Miklavž te ima pač rad, ker ti je prinesel toliko lepih reči. Ali prinesel ti je še več, prinesel ti je nocoj to, kar je na svetu vredno največ, prinesel ti je — zdravjel! Nocoj se ti je obrnilo na bolje, in v kratkem boš zopet čil in vesel! . . .«

Zimska slika.

»Aj, siničica, aj, sestričica,
glej, zima nas je objela!
Kje najdem pač kotiček gorak,
kjer bi se ogrela?«

»Čuj, kraljičica, čuj, sestričica,
žalost je mene objela,
ne najdem veselja na svetu nikjer,
nikdar ne bom več vesela.

Čuj, sinčka imela sem mlada dva,
kako sta prekrasno mi pela,
a prešlo poletje je, prešla jesen,
in sinčka mi zima je vzela.«

Povesi siničica glavico,
sneg vsiplje na krilca se njena,
in mrtvo je polje, in mrtev je log,
le burja brije ledena . . .

Cvetko Golar.

